

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

—«Ο»—

Τὸ Βάπτισμα κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα. — Ἀνάδοχοι ἐν τῷ Βαπτίσματι. — Τελεταὶ τοῦ Βαπτίσματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. — Ὁ Νηπιοβαπτισμός, διατὶ εἰσῆχθη — Γραφικαὶ μαρτυρίαι περὶ τοῦ Βαπτίσματος. — Δοξαδία τῆς ἐκκλησίας τῶν «Μαθητῶν». — Δοξαδία τῆς ἐκκλησίας τῶν Βαπτιστῶν. — Ἡ ἀληθὴς δοξαδία. — Βάπτισμα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. — «Ἡμεῖς πάντες διὰ τοῦ ἐνὸς Πνεύματος ἐβαπτίσθημεν εἰς ἓν Σῶμα». — Τὸ διὰ πυρὸς Βάπτισμα. — Τὸ συμβολικὸν ἐν ὕδατι Βάπτισμα. — Εἶναι ἀναγκαῖον τὸ συμβολικὸν Βάπτισμα; — Τὸ κροοῦσκον σύμβολον. — Ποῖος δύναται νὰ τελέσῃ τοῦτο. — Ἡ διατύπωσις τῶν λόγων. — Ἐπανάληψις τοῦ συμβόλου. — «Βαπτίζομενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ὁμοφώνως ἀνομολογοῦσιν ὅτι ἡ Καινὴ Διαθήκη διδάσκει τὸ βάπτισμα, μ' ὅλον ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ καὶ σύγχυσις ἰδεῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς τελέσεως καὶ τὴν σημασίαν αὐτοῦ.

Ἡ μεγάλη ἀπὸ τῆς πίστεως ἀποστασία, ἡ ὑπαινισσομένη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, εἶχεν ἐπὶ τοσοῦτόν προχωρήσει κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα, ὥστε λίαν πολλοὶ δεισιδαίμονες δοξασίαι περὶ βαπτίσματος ἐπεκράτησαν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ. Τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα ὑπετίθετο ὅτι οὐχὶ μόνον ἔφερε τὸν ἄνθρωπον εἰς κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξαλείφον προηγουμένας αὐτοῦ ἁμαρτίας, ἀλλ' ὅτι ἔφερεν εἰς αὐτόν ὡς μέλος τῆς ἐκκλησίας χάριτάς τινας ἢ εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, μὴ δυναμένας ἄλλως νὰ ἀποκτηθῶσιν. Ἐντεῦθεν κατὰ τοὺς πρώτους ἐκείνους αἰῶνας, οὐχὶ μόνον ἐπεζήτουν δι' ἑαυτοὺς τὸ βάπτισμα οἱ πιστοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τέκνα των ἐπίσης· καὶ ἐπειδὴ τὰ νήπια δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ πιστεύσωσιν οὔτε καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς διαθήκην, ἐγένετο διάταξις δι' ἧς ἄλλοι ἐκτὸς τῶν γονέων ἠδύναντο νὰ γίνωσιν ἀνάδοχοι διὰ τοιαῦτα τέκνα—ἡ «πνευματικοὶ γονεῖς». Ὑπέσχοντο λοιπὸν οὗτοι ἐπισήμως ὅτι τὰ παιδία θὰ ἐπίστευον εἰς τὸν Κύριον καὶ θὰ ἐβάδιζον εἰς τὴν ὁδὸν Του, καὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν διαπαιδαγωγήσεως. Οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐκαλοῦντο ἀνάδοχοι.

Ἀμφότεροι διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον προώδευσαν ταχέως εἰς τὸν τυπικισμόν καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν συμβόλων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν. Εἰδικαὶ κολυμβήθραι διὰ βάπτισμα ἐκτίσθησαν ἔξωθεν τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα. Συνίσταντο δ' αὐταὶ ἔξ ἰδιαιτέρου δωματίου ὅπερ ἦν οὐτο μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ προνάου, τοῦ τελευταίου ὄντος ἀνοικτοῦ εἰς τὸ καινόν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου αἱ τοῦ βαπτίσματος εὐχαὶ καὶ ὑποχρεώσεις ἀπηγγέλλοντο, καὶ μετὰ τὰς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐβαπτίζετο κατ' ἰδίαν εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ λειτουργῶν ἐξώρκιζε τὸν ὑποψήφιον, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐκβάλῃ ἔξ αὐτοῦ δαίμονας, ἔμφυσῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τρις, ἀναπαριστῶν οὕτω τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τὸ ὕδωρ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγένετο τὸ βάπτισμα, ἡγιαζέτο κατ' εἰδικὰς τινὰς διατυπώσεις καθιστώσας τοῦτο ἅγιον ὕδωρ, μέρους τῶν τοιούτων διατυπώσεων συνισταμένου εἰς ἐξορκισμόν ἢ ἐκβολὴν πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐκ τοῦ ὕδατος. Ὁ ὑποψήφιος ἀπεξεδύετο τότε τῶν ἐνδυμάτων, πρὸς παράστασιν τῆς τελείας ἀπεκδύσεως τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐβαπτίζετο τρις, ἅπαξ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, ἅπαξ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἅπαξ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλον δὲ τοῦτο ἐγένετο ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας εἰς ἐνδειξιν ὅτι ὁ ὑποψήφιος δὲν ἦτο ἀκόμῃ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔῃαι μέλος ταύτης μέχρις οὗ καθίστατο τοιοῦτος διὰ τοῦ τρόπου τούτου. Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ βαπτίσματος ὁ ὡς μέλος μέλλων νὰ προσληφθῇ ὑποψήφιος ἐφόρει λευκὸν ἐνδυμα μέχρι τῆς ἐπομένης Κυριακῆς. Βραδύτερον ὅμως ὁ χωρισμὸς τοῦ Βαπτιστηρίου ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἔπαυσε, καὶ αἱ κολυμβήθραι ἐκτίζοντο ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν.

Οἱ Δυτικοὶ καὶ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι ἀκόμῃ κρατοῦσι κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐπεξεργασμένην αὐτὴν τελετουργίαν τοῦ Γ' αἰῶνος, μετὰ μικρῶν τροποποιήσεων συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Αἱ ἀκόλουθοι εἶναι αἱ περὶ βαπτίσματος διατυπώσεις τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, μ' ὅλον ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται πανταχοῦ ὅλαι.

»1) Τὸ παιδίον κρατεῖται ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας, εἰς ἐνδειξιν πραγματικοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅστις συμβολίζεται διὰ τῆς ἐκκλησίας.

»2) Ὁ ἱερεὺς ἔμφυσᾷ τρις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου, συμβολίζων διὰ τούτου ὅτι ὁ πονηρὸς δύναται νὰ ἐκτοπισθῇ μόνον διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

»3) Τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διαγράφεται ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στήθους τοῦ παιδίου.

»4) Ὁ ἱερεὺς, ἀφ' οὗ ἐξορκίσῃ τὸ ἅλας, θέτει αὐτὸ ἐν τῷ στόματι τοῦ νηπίου, συμβολίζων διὰ τούτου τὴν σοφίαν, ἣτις θὰ διαφυλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν διαφθοράν.

»5) Τὸ παιδίον τότε ἐξορκίζεται.

»6) Ὁ ἱερεὺς ἐγγίζει τὸ στόμα καὶ τὰ ὦτά του διὰ σιέλου, προφέροντων τὴν λέξιν ἐφ' ὧτά.

»7) Τὸ παιδίον ἀκολουθῶς ἐκδύεται, ὕπερ συμβολίζει τὴν ἀπόρριψιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου.

»8) Ἀκολουθῶς παρουσιάζεται ὑπὸ τῶν ἀναδόχων, οἵτινες παριστῶσι τὴν ἐκκλησίαν.

»9) Γίνεται ἡ ἀποκρήρυξις τοῦ διαδόλου καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

»10) Χρίεται δι' ἐλαίου.

»11) Ἀπαγγέλλεται ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως.

»12) Ἐρωτᾶται ἐὰν θὰ βαπτισθῇ.

»13) Δίδεται αὐτῷ τὸ ὄνομα Ἀγίου τινός, ὅστις θὰ εἶναι τὸ παράδειγμα καὶ προστάτης του.

»14) Τότε βυθίζεται τρις,, ἢ χύνεται τρις ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

»15) Λαμβάνει ἀκολουθῶς τὸ φίλημα τῆς εἰρήνης.

»16) Χρίεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος γίνεται βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς.

»17) Λαμβάνει τὸ ἀνημμένον κηρίον, εἰς σημεῖον ὅτι ἔγεινε τέκνον φωτός.

»18) Τυλίσσεται ἐν τῷ στιχαρίῳ (λευκῷ ἐνδύματι) εἰς ἔνδειξιν τῆς διὰ τοῦ βαπτίσματος καθαρότητος». — «Περιγραφή τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» ὑπὸ Ἑλλιοτ, Τόμ. Α' σελ. 240. Ἰδὲ ἐπίσης Ρωμαιοκαθολικὴν Κατήχησιν, σελ. 252.

Αἱ προηγούμεναι διαστροφαὶ τοῦ βαπτίσματος διετηρήθησαν εἰς ὑπὲρ τὰ 1200 ἔτη πρὸ τῆς ὁργανώσεως τῶν διαφόρων σημερινῶν διαμαρτυρομένων ἐκκλησιῶν. Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχον τινὲς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, οἵτινες ἔβλεπον τὰ πράγματα ἐν ὅπως οὖν καθαρωτέρῳ φωτί, ἀλλὰ δυνάμεθα εὐλόγως νὰ εἴπωμεν ὅτι οὗτοι ἦσαν εἰς ἄκρον ὀλίγοι, καὶ ὅτι κυριολεκτικῶς δὲν κατῆλθε μέχρις ἡμῶν οὐδεμία ἀναγραφὴ αὐτῶν καὶ τῆς διαφορᾶς τῆς δοξασίας των διὰ τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας. Δὲν εἶναι δὲ παράδοξον τὸ ὅτι οἱ διαμαρτυρόμενοι τοῦ ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' αἰῶνος, κληρονομήσαντες τὰς παραδόσεις ταύτας, καὶ λαβόντες μέρος εἰς αὐτάς, διετέλουν ἐπαισθητῶς ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν αὐτῶν· καὶ ἐνῷ ἀπεξεδύθησαν πολλὰς τῶν υπερβολικῶν τελετῶν ἐκράτησαν τὰς αὐτάς γενικὰς δοξασίας καὶ ἔθιμα. Ἀκόμη καὶ σήμερον, ἄνθρωποι νοήμονες ἄλλως τε, ἔχουσι δεισιδαίμονά τινα φόβον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὅποιον ἔσεται τὸ αἰώνιον μέλλον τῶν ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀποθνήσκόντων τέκνων των ἐὰν ταῦτα δὲν ἔχωσι βαπτισθῇ καὶ συνεπῶς δὲν ἔχωσι λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ἐγκατασταθῇ ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Συμφώνως πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας ταύτας, εὐρίσκομεν ὅτι καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας ὅπως κρατήσωσιν ὅλην τὴν δύναμιν, προνόμια καὶ ἐξου-

οίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κλήρου καὶ μακρὰν τῶν χειρῶν τοῦ λαοῦ (λαϊκῶν)· ἐν τούτοις γενικῶς εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὅταν νήπιόν τι παρέχει ἐλπίδας ζωῆς, καὶ ὅπου αἱ ὑπηρεσίαι κληρικοῦ δὲ δύνανται νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἐγκαίρως οἰοσδήποτε ἄνθρωπος δύνανται νὰ τελέσῃ τὸ βάπτισμα—ἐπικρατούσης ἐν τούτῳ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἐπ' οὐδενί λόγῳ πρέπει νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ αἰωνία εὐημερία τοῦ νηπίου. Τὸ προνόμιον τῶν λαϊκῶν ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἀναγνωρίζεται σαφῶς ἐν τε τῇ Δυτικῇ καὶ ἀκόμη τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἰς τὸ τυπικὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ', τὸ ζήτημα διετάσσετο ὡς ἑξῆς· «Συχνάκις οἱ ποιμένες καὶ ἐφημέριοι πρέπει νὰ προειδοποιῶσι τὸν λαόν ὅπως ἄνευ μεγάλης αἰτίας καὶ ἀνάγκης μὴ βαπτίζωσι παιδιά ἐν ταῖς οἰκίαις των καὶ μόνον ὅταν μεγάλη ἀνάγκη θὰ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ προβῶσιν εἰς τοῦτο τότε νὰ τελῶσι τὸ βάπτισμα οἱ ἴδιοι».

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν ἐπομένην ἐξήγησιν τοῦ Βαπτίσματος ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴν Κατήχησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, (σελ. 248):—

«Τὸ πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον μυστήριον εἶναι τὸ βάπτισμα, διότι πρὸ τοῦ βαπτίσματος οὐδὲν ἄλλο μυστήριον δύναται νὰ ληφθῇ, καὶ διότι ἄνευ τοῦ βαπτίσματος οὐδεὶς δύναται νὰ σωθῇ. Ἐν τῷ βαπτίσματι ἡ προπατορικὴ ἁμαρτία καὶ πᾶσα ἁμαρτία διαπραχθεῖσα πρὸ τοῦ βαπτίσματος συγχωρεῖται· ἢ τε πρόσκαιρός ὡς καὶ ἡ αἰώνιος τιμωρία ἀφίεται διὰ τοῦ βαπτίσματος». «Ἐν τῷ βαπτίσματι οὐχὶ μόνον καθαριζόμεθα ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, ἀλλ' ἐπίσης μεταβαλλόμεθα πνευματικῶς τῷ τρόπῳ, γινόμεθα ἅγιοι, τέκνα Θεοῦ καὶ κληρονόμοι τοῦ Οὐρανοῦ».

Ἡ Λουθηρανὴ πρεσβεύει παραπλησίαν ὁμολογίαν. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καίτοι ἐλάχιστα παραλλάσσουσα εἰς τὰ τῆς τελετῆς, ἀποδίδει τὴν αὐτὴν σπουδαίότητα εἰς τὸν νηπιοβαπτισμόν. Τὰ ἀκόλουθα μέρη ἐκ τοῦ ἐγκύρου αὐτῆς Προσευχηταρίου μαρτυροῦσι τοῦτο:—

«Ἀγιάσον τοῦτο τὸ ὕδωρ διὰ τὴν μυστηριώδη ἀπόπλυσιν τῆς ἁμαρτίας, καὶ δὲς ὅπως τοῦτο τὸ παιδίον, τὸ μέλλον νὰ βαπτισθῇ ἐν αὐτῷ, λάβῃ τὴν πλήρωσιν τῆς χάριτός Σου, καὶ διαμείνῃ πάντοτε ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν πιστῶν καὶ ἐκλεκτῶν τέκνων Σου.

«Δεχόμεθα τὸ παιδίον τοῦτο εἰς τὴν συνάθροισιν τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ, καὶ σημειοῦμεν αὐτὸ διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ».

«Ἐπειδὴ λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ παιδίον τοῦτο ἀνεγεννήθη καὶ ἐνεκεντρίσθη ἐν τῷ σώματι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς προσφέρωμεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν διὰ τὰς εὐλογίας αὐτάς.

«Ἀναπεμπομέν Σοι ἐγκαρδίους εὐχαριστίας, Πανοικτίρμων

Πάτερ, διότι εὐηρεστήθης νὰ ἀναγεννήσης τοῦτο τὸ νήπιον διὰ τοῦ Ἀγίου Σου Πνεύματος».

Ἡ Πρεσβυτεριανὴ δοξασία εἶναι ὀλιγώτερον ὑπερβολικὴ. Ἡ Ὁμολογία τοῦ Οὐέστμινστερ, Ἀριθμ. 28, λέγει: Τὸ βάπτισμα εἶναι μυστήριον..... σημεῖον καὶ σφραγὶς τῆς διαθήκης τῆς χάριτος τοῦ ἐγκεντρισμοῦ τοῦ ἀτόμου ἐν τῷ Χριστῷ, τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἀφέσεως ἁμαρτιῶν», κλπ. Διακηρύττει δὲ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς νήπια τῶν ὁποίων ἀμφότεροι οἱ γονεῖς, ἢ καὶ ὁ εἰς ἕξ αὐτῶν, εἶναι Χριστιανοί, ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἄλλα νήπια. Καὶ προσθέτει «Μ' ὅλον ὅτι εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ κατακρίνη τις ἢ ἀμελήσῃ ταύτην τὴν τελετὴν, ἐν τούτοις ἢ χάρις καὶ ἡ σωτηρία δὲν συνέχονται τόσον ἀχωρίστως πρὸς αὐτὴν ὥστε οὐδεὶς νὰ δύνῃται νὰ ἀναγεννηθῇ ἢ σωθῇ ἄνευ αὐτῆς, ἢ ὥστε ὅλοι οἱ βαπτιζόμενοι νὰ εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ ἀναγεγεννημένοι».

Καίτοι ἀποδίδοντες ὀλιγωτέραν σπουδαιότητα εἰς τὸ βάπτισμα, οἱ κανονισμοὶ τῶν Πρεσβυτεριανῶν ἐν τούτοις δὲν ἐπιτρέπουν εἰς οὐδένα ἐκτὸς τῶν ἱεροκηρύκων τῶν τὴν σπουδαιότητα τοῦ βαπτίσματος, καθ' ὅσον μάλιστα ὀλίγοι γνωρίζουσι τὴν ὡς ἄνωτέρω παρατεθεῖσαν τελευταίαν παράγραφον, ἔπεται ὅτι καὶ οἱ Πρεσβυτεριανοί, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, φοβοῦνται τὰς συνεπεῖας τοῦ νὰ ἀποθάνωσι τὰ νήπιά των ἀβάπτιστα.

Οἱ Μεθοδισταὶ καὶ ἡ Διαμαρτυρομένη Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, καὶ τὰ μᾶλλον νεώτερα ἰδρύματα, παραδέχονται τὴν ὡς ἄνωτέρω ἐκτεθεῖσαν μετριοπαθεῖ δοξασίαν περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ.

Χάριν παραδείγματος ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀνέκδοτόν τι κοινολογεῖται περὶ ἱατροῦ τινος, ὅστις ἐκλήθη ἀργὰ τὴν νύκτα νὰ ἐπισκεφθῇ ἀποθνήσκον νήπιον. Ἐφθασε δὲ μίαν στιγμὴν πρότερον ἐνὸς κληρικοῦ κληθέντος κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ὅντος φανεροῦ ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τι πλεόν διὰ τὸ παιδίον ἀμέσως ἀπεσύρθη· ἐνῷ ὁ ἱεροκῆρυξ ἔλαβε ταχέως λεκάνην ὕδατος καὶ ἐρράντισε σταγόνας τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδίου, λέγων: «Σὲ βαπτίζω ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος». Τὸ παιδίον μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξέπνευσεν· ἐνῷ δὲ ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ κληρικὸς ἀνεχώρουν ὁμοῦ, ὁ πρῶτος παρετήρησεν εἰς τὸν δεύτερον: «Ἦλθετε ἀκριβῶς εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν· ἐὰν ἤρχεσθε δύο λεπτά βραδύτερον θὰ ἦτο πολὺ ἀργά. Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ὑποδήματα φορεῖτε;» Ἐμβάδας Καγκρέσσου», ἀπεκρίθη ὁ κληρικὸς. «Ἄ! ὅποιον εὐτύχημα εἶπεν ὁ ἱατρὸς.» Ἐὰν ἐφορεῖτε ὑποδήματα μετὰ κορδονίων δὲν θὰ ἤρχεσθε ἐν καιρῷ ὅποιον δυστύχημα θὰ ἐσήμαινε τοῦτο διὰ τὸ παιδίον».

Εἶναι ἀληθές ὅτι πολλοὶ τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων Χριστιανῶν δὲν δύνανται ἢ ν' ἀποκρούσωσι τοιαύτην ψευδῇ καὶ δεισιδαίμονα ιδέαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἠθέλε παραδώσει ἐν ἀβά-

πιστον νήπιον εἰς τοὺς δαίμονας νὰ βασανίζωσιν αὐτὸ αἰωνίως, ἢ νὰ κάμωσιν ἄλλο τι πρὸς θλάβην του. Ἐν τούτοις, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ιδίων δεικνύουσι μεγάλην ἀνησυχίαν ἐάν, ἔνεκα αἰτίας τινὸς ἐν τῶν τέκνων των θὰ ἀπέθνησκειν ἄνευ τῆς τελετῆς ταύτης· τινὲς μάλιστα τῶν ἀγροαμματοτέρων ἔχουσι βεβαίως θετικωτέραν πίστιν εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τῆς τελετῆς καὶ τὰ μάλιστα βασανιστικὸν φόβον περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, ἐὰν τοῦτο παραλειφθῇ. — τοσοῦτον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ ἐπιρροή ἡ κατερχομένη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς αἰῶνας τῶν ψευδῶν δοξασιῶν — «τοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνας».

Ἀποδείξεις ὅτι αἱ ψευδεῖς αὗται δοξασίαι περὶ τῆς φύσεως ἀναγκαιότητος καὶ ἀποτελεσματικότητος τοῦ βαπτίσματος εἶχον ἀναπτυχθῇ ἤδη κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα δύνανται νὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν δογμάτων, τοῦ Χάγκενβα σελ. 72. Ἀργότερον, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Κωνσταντίνου, εἰσῆλθεν ἡ δοξασία ἡ ὑποστηριχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τερτυλλιανοῦ (Περὶ Βαπτίσμ. κεφ. 18) ὅτι, ἐπειδὴ τὸ βάπτισμα εἶχε τοιαύτην μαγικὴν δύναμιν νὰ καθαρῇ ἀπὸ προηγουμένης ἁμαρτίας, ἀλλ' οὐχὶ ἀπὸ ἁμαρτίας τοῦ μέλλοντος, ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ μέχρι τῆς ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερας ὥρας τοῦ θανάτου. Ἀκόμη βραδύτερον τὸ «ἔσχατον χρῖσμα» ἐγένετο ἡ ἀνακούφισις τῶν θνησκόντων, καὶ κατεβάλλετο προσπάθεια ὅπως εἰσάγωσι πάντα ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὴν διδασκαλίαν ταύτην παρήγαγεν ὁ Αὐγ. Αὐγουστῖνος, «ὅτι δηλ. δὲν ὑπάρχει σωτηρία ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας», καὶ ὡς συνέπεια ἦλθε τότε ἡ διδασκαλία ὅτι τὰ νήπια θὰ «ἀπώλлонτο» ἐὰν δὲν ἐγένοντο μέλη τῆς Ἐκκλησίας· ἀπ' ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ καὶ τῆς δοξασίας ἐκείνης χρονολογεῖται τὸ γενικὸν βάπτισμα τῶν νηπίων. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκκλησιαστικισμοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἀκόμη, ἦτο νὰ μὴ σταματήσῃ πρὸ οὐδενος, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἐπιπροσθέσει εἰς τε τὴν ἐπιρροήν καὶ τὸν ἀριθμὸν του. Ὁ χαρακτηριστὴρ καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Πλάστου παρεμορφώθησαν οὕτως ἡ μαρτυρία τοῦ Λόγου Του ἡθετήθη, καὶ ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμός, ὁ «σῖτος», ἐβλάβη ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἄφθονον σπορὰν ζιζανίων ὑπὸ τοῦ Ἐχθροῦ.

Ο ΝΗΠΙΟΒΑΠΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΙΝΩΝ

Μεταξὺ τῶν ἀναγνωρίζοντων ὅτι τὸ βάπτισμα παραγγέλλεται ἐπὶ πιστῶν, καὶ ὅτι δὲν δύναται ἐν πρόσωπον νὰ πιστεύῃ δι' ἄλλο, ὁ νηπιοβαπτισμὸς ἀποκηρύσσεται ὡς ἀντιγραφικὸς. Ἐπὶ πλεον οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι γενικῶς παραδέχονται ὅτι εἰς τίποτε ἄλλο δὲν συνίσταται τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων διαταχθέν βάπτισμα παρεκτὸς καταδύσεως ἐν τῷ ὕδατι. Οὗτοι ἐφιστῶσι τὴν προ-

σοχήν εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ λέξις βαπτίζω, ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ καταδύω, ἢ καλύπτω ἢ βυθίζω ἢ ὑγραίνω τελείως, καὶ ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἶναι ἐν χρήσει ὅλως ἰδιαιτέρα λέξεις ὡς ἀκριβὲς πρόκειται περὶ τοῦ ραντίζειν ἢ χύνειν ἢ βρέχειν. Οὗτοι οἱ πιστεύοντες εἰς τὸ διὰ καταδύσεως ἐν ὕδατι βάπτισμα, ἐφαρμόζουσι μίαν κατάδυσιν πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μ' ὅλον ὅτι ὀλίγοι ἐφαρμόζουσι τοῦτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπρὸς, τρεῖς φοράς, μίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, μίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ, καὶ μίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἐξήγησις τοῦ τελευταίου τούτου τύπου εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκλυε πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὴν κεφαλὴν του ὅταν ἀπέθανεν, ὅθεν καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ δέον νὰ καταδύωνται κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου του, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπρὸς. Φαίνεται ὅτι δὲν σκέπτονται οἱ Χριστιανοὶ οὗτοι φίλοι ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἐτάφη μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ὅτι ὁ Πατήρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὔτε ἀπέθανον, οὔτε ἐτάφησαν διόλου, καὶ ὡς ἐκ τούτου τοιοῦτοι συμβολισμοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀσυνεπεῖς, ὡς ἐπίσης ὅτι ἡ σημασία τῶν λόγων, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» σημαίνει κυρίως — **διὰ τῆς ἐξουσίας** τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, — ὅτι ὁ Πατήρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συμφωνοῦσιν εἰς τὴν παραγγελίαν τοῦ βαπτίσματος τῶν πιστῶν.

Ἐκ τῶν ἐνεργούντων μίαν κατάδυσιν πρὸς τὰ ὀπισθεν, ὑπάρχουσι δύο μεγάλαι ἐκκλησίαι, δηλαδή «οἱ Βαπτισταὶ» καὶ οἱ «Μαθηταὶ» λεγόμενοι, οἵτινες κάμνουσι τὴν τελετὴν μετὰ πολὺ διαφόρων αἰσθημάτων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σημασίαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα της. Αἱ δοξασίαι τῶν «Μαθητῶν» καλουμένων, τῶν ἄλλως «Χριστιανῶν» (καὶ συχνάκις ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς των ὀριζομένων ὡς «Καμπελιτῶν»), εἶναι ὅτι τὸ βάπτισμα (ἢ ἐν ὕδατι κατάδυσις) εἶναι **εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν** καὶ ὅτι οἱ μὴ καταδυθέντες ἐν τῷ ὕδατι εἶναι ἀκόμη ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν, «τέκνα ὀργῆς». Ἡ δοξασία αὕτη ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀποκόπτει τῆς σωτηρίας τὸ μέγα πλῆθος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκτὸς τῶν νηπίων, (τῶν ὁποίων φαίνεται δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν) καὶ μάλιστα πλείστους καθ' ὁμολογίαν Χριστιανούς ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν δογμάτων. — Κογκρεγκαισιοναλιστάς, Μεθοδιστάς, Πρεσβυτεριανούς, Ἡνωμένους Πρεσβυτεριανούς, Λουθηρανούς, Ἐπισκοπελιανούς, Καθολικούς, Ὁρθοδόξους κλπ., οἱ ὅποιοι πάντες χαρακτηρίζονται οὕτως ἁμαρτωλοί, ἀδικαίωτοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, καθ' οἷον δὴποτε τρόπον ἢ ἔκφρασις αὕτη ἤθελεν ἐννοηθῇ καὶ παρ' ὅλων σχεδόν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν «Μαθητῶν» τοῦτο ἐννοεῖται ὡς σημαῖνον αἰωνίους βασάνους.

Εἶναι δύσκολον νὰ ἰσχυρισθῇ τις τὸ τοιοῦτον, οὐχὶ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὸν κόσμον, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀνεγνωρισμένων Χριστιανῶν, καὶ δὲν θαυμάζομεν ὅτι οἱ φίλοι μας «Μαθηταί» γενικῶς ἀποφεύγουσι νὰ ὠθῶσι τὸ ζήτημα εἰς τοσοῦτον ἄκραν διαβεβαίωσιν, μ' ὅλον ὅτι ἡ λογικὴ τοῦ ἰσχυρισμοῦ των εἶναι φανερὰ εἰς αὐτούς, καθὼς καὶ εἰς πάντας οἵτινες θὰ ἐξετάσωσι τοῦτο. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὕτη ἡ περὶ βαπτίσματος δοξασία εἶναι ὀρθή. Εἰς ἡμᾶς αὕτη δὲν εἶναι οὔτε Γραφικὴ οὔτε λογικὴ. Δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐξήρτησε τὴν αἰωνίαν εὐδαιμονίαν τοῦ γένους ἡμῶν ἐκ τῆς γνώσεως αὐτῶν καὶ ὑπακοῆς εἰς τοιοῦτόν τινα θεσμόν. Μ' ὅλον τοῦτο οἱ φίλοι μας «Μαθηταί» ὀχυροῦνται εἰς τινα χωρία τῆς Γραφῆς, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ παραβλέψωμεν· ἦτοι τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου πρὸς τοὺς Ἰουδαίους διὰ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστεύσωσι καὶ βαπτισθῶσιν εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἀποπλύνοντες τὰς ἁμαρτίας των (Ματθ. γ' 6, Ἰωάν. δ' 1,2, Πράξ. 6' 38, 41). Θέλομεν ἐξετάσει τὰς Γραφὰς ταύτας μετ' ὀλίγον, καὶ ἶδει πῶς καὶ διατὶ ἦσαν ἐφαρμόσιμοι μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ οὐδέποτε εἰς τοὺς Ἑθνικούς, καὶ ὅτι ὅταν τινὲς ἔθνηκοί, ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου ὡμολόγησαν ὅτι εἶχον βαπτισθῇ εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου — εἰς μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν — ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διέταξεν αὐτούς νὰ βαπτισθῶσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. — Πράξ ιθ' 3-5.

Οἱ φίλοι ἡμῶν Βαπτισταί, μ' ὅλον ὅτι οὐχὶ ὀλιγώτερον ζηλωταί εἰς τὴν συνηγορίαν των ὑπὲρ τῆς καταδύσεως ἐν ὕδατι ὡς τοῦ μόνου βαπτίσματος προβάλλουσιν ἐντελῶς διάφορον ἀξίωσιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποτελεσματικότητά του. Ἀρνοῦνται ὅτι τοῦτο εἶναι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἥτις ἀξιοῦσιν ὅτι δύναται νὰ ἀποκτηθῇ μόνον διὰ πίστεως εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Λυτρωτήν. Ὑποστηρίζουσιν ἐν τούτοις, ὅτι τὸ βάπτισμα εἶναι ἡ θύρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι μόνον οἱ καταδυόμενοι εἰσέρχονται ἀληθῶς εἰς ταύτην, καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν πρέπει νὰ περιμένωσι νὰ λάβωσιν οὔτε πρέπει νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτούς προνόμια καὶ εὐλογίαι ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἴτε ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἴτε ἐν τῇ μελλούσῃ. Συμφώνως πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην, οἱ Βαπτισταί ἐν γένει ἀρνοῦνται νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Κοινωνίας τινὰ μὴ καταδυθέντα ἐν τῷ ὕδατι, λέγοντες ὅτι ἡ Τράπεζα τῆς Κοινωνίας δὲν εἶναι διὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς εἶναι ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἄλλος, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες διήλθον διὰ τῆς θύρας, τοῦ δι' ὕδατος βαπτίσματος. Αἱ ὀλίγαι Βαπτιστικαὶ ἐκκλησίαι αἵτινες ἐχαλάρωσαν τὸν κανόνα αὐτόν ἔπραξαν τοῦτο κατὰ παράβασιν τῆς θεωρίας των. Πρὸς

ἐπεξηγήσιν τοῦ θέματος τούτου ἀναφέροντες ἐκ τινος προσφάτου ἄρθρου ὑπὸ τοῦ Ζ. Τ. Λόυδ ἐν τῷ «Θρησκευτικῷ Κήρυκι», οὗτος λέγει: —

«Χριστιανικὸν βάπτισμα εἶναι ἡ κατάδυσις πιστοῦ ἐν ὕδατι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· οὐδὲν ἄλλο εἶναι (τὸ βάπτισμα). Αἱ Βαπτιστικαὶ ἐκκλησίαι εἶναι αἱ μόναι ὑπάρχουσαι ἐκκλησίαι Χριστιανικαί. Οἱ παιδοβαπτισταὶ δὲν ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Κυρίου. Ὅποτε δῆποτε δὲ λαμβάνουσι μέρος εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Κυρίου, λαμβάνουσι μέρος ἀναξίως καὶ τρώγουσι καὶ πίνουνσι κατάκρισιν εἰς ἑαυτούς».

Ἐὰν ἡ Βαπτιστικὴ αὕτη δοξασία εἶναι ἡ μόνη ὀρθή, ἔπεται διὰ ὅλα τὰ μέλη ἄλλων ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν καθ' ὁμολογίαν Χριστιανῶν, οἵτινες δὲν κατεδύθησαν ἐν ὕδατι, ἠπάτησαν ἑαυτούς πιστεύοντες ὅτι ἐν οἷ᾽δήποτε ἐννοίᾳ τοῦ λόγου ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Διότι, ἰσχυρίζονται οἱ φίλοι ἡμῶν Βαπτισταί, ἡ κατάδυσις εἶναι ἡ θύρα, καὶ ὅστις δὲν κατεδύθη δὲν εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲ ἐκ ταύτης, ἥτις εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν θαυμάζομεν ὅτι οἱ φίλοι ἡμῶν Βαπτισταί, καὶ μάλιστα οἱ μᾶλλον γενναιοκάρδιοι καὶ οἱ νοημονέστεροι ἐξ αὐτῶν διστάζουσι νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὸ κοινὸν ταῦτα τὰ μόναι λογικὰ συμπεράσματα τῆς πίστεώς των. Τὸ νὰ πράξωσιν οὕτως ἠθέλεν ἐπιφέρει ἐπ' αὐτούς τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν χλευασμὸν πολλῶν, τοὺς ὁποίους ὑποχρεοῦνται νὰ σεβασθῶσιν ὡς Χριστιανούς, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου θεωρίαν των. Ἀλλὰ τί θὰ ἐσήμαινεν ἐὰν ἡ Βαπτιστικὴ αὕτη θεωρία ἦτο ἀληθής; Ἀποκρινόμεθα ὅτι συμφώνως πρὸς πάσας τὰς διαφορὰς Χριστιανικὰς ἐκκλησίας τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι μόνον οἱ καταδυόμενοι θὰ ἐσώζοντο, καὶ ὅτι ὅλον τὸ ὑπόλοιπον, πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ὁ κόσμος ὁ ἔξω τούτων θὰ ἀπώλονται. — διότι, δὲν εἶναι κοινὴ δοξασία πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν ὅτι μόνον ἡ ἐκκλησία θὰ σωθῇ, καὶ ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι τρέχουσιν εἰς καταστροφὴν ἢ αἰωνίους βασάνους, ἢ εἰς ἄλλο τι τρομερὸν μέλλον — ὁ προορισμὸς τοῦ ὁποίου ὀρίζεται κατὰ τὸν θάνατον;

Εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς πάντα τὰ προηγούμενα ὡς ὄντα ἀπλῶς ἀτελεῖς ἀνθρωπίνους δοξασίας, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι καθαρῶς φανεροῦνται. Ἡ ἀπλὴ ἐκθεσις τούτων ἀποδεικνύει αὐτοστιγμὴν τὸ ἐσφαλμένον αὐτῶν εἰς πᾶσαν νοήμονα καὶ ἀπροκατάληπτον διάνοιαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἴτε ἡ Ἐκκλησία τῶν «Μαθητῶν, ἢ ἐκείνη ἡ τῶν Βαπτιστῶν, ἢ καὶ ἀμφότεραι αὗται, ἀποτελοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἐμπεριλαμβάνουσιν πάντα τὰ καταδεδυσμένα μέλη των καὶ ἀποκλείουσι πάντα τὰ μὴ καταδεδυσμένα ἐκ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀν-

θρώπου ἔσπειρε τὸν καλὸν σπóρον τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁ «σίτος» ἐφέρθη ἅπας ὑπὸ τὴν Βαπτιστικὴν περιοχὴν, καὶ ὅτι ὅλα τὰ «ζιζάνια» ἀπέμειναν ἔξωθεν. Οὐτε δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁλος «ὁ σίτος» θὰ εὑρεθῇ μεταξὺ τῶν ἐν ὕδατι καταδυθέντων, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ζιζάνια, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκλεισθῶσιν, αἱ ἄλλαι ἐκκλησίαι ἀπὸ τὴν περὶ τοῦ σίτου καὶ ζιζανίων παραβολὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Ματθ. ιγ'). Διατεινόμεθα ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ἀντιμαχόμεναι θεωρίαι εἰσὶν ἐσφαλμέναι — ἀποδοκιμαζόμεναι ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἰσχυριζόμεθα δὲ ὅτι πᾶσαι αἱ αἰρέσεις καὶ Ἐκκλησιαστικαὶ ἀποχρώσεις εἰσὶν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ θεσμοῦ — μία Κεφαλὴ, ἓν Σῶμα, μία Πίστις, ἓν Βάπτισμα. Δὲν ἀξιοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου, ἡ Νέα Κτίσις, ἔχει πολλὰ μέλη, ἀλλὰ παραδεχόμεθα ὅτι αὕτη ἐν ὅλῳ ἀποτελεῖ «μικρὸν τι ποίμνιον».

Δέον, ὅθεν, νὰ συμπεριλάβωμεν τοὺς φίλους ἡμῶν Βαπτιστάς, καὶ τοὺς φίλους ἡμῶν Μαθητάς, μετὰ τῶν Πρεσβυτεριανῶν, Μεθοδιστῶν, Λουθηρανῶν, καὶ Ἐπισκοπελιανῶν καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν φίλων ἡμῶν, ὡς ἀποτελοῦντας μέρος τοῦ ἐνὸς γενικοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, τοῦ ὀριζομένου ἄλλως ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς «Βαβυλῶνος.» Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ Του ἔσπειραν τὸν καλὸν σπóρον, ὅστις ἔφερε καρπὸν ἀπανταχοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς «ἀγρός» τοῦ Χριστιανικοῦ τούτου αἰῶνος. Ὁ ἐχθρὸς ὅμως ἔσπειρε «ζιζάνια» ἐν τῇ αὐτῇ ἀφθονίᾳ, ὥστε ὁ «σίτος» σχεδὸν κατεπνίγη, καὶ ὑπὸ τινὰς ἐπόψεις ὁ ἀγρὸς ἤδη θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρισθῇ καταλληλότερον ὡς ἀγρὸς ζιζανίων μᾶλλον παρὰ ἀγρὸς σίτου. Ἀλλ' ἤδη, τέλος, συμφώνως τῇ ὑποσχέσει τοῦ Κυρίου, ἐλθόντος τοῦ «Θερισμοῦ» τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, ἀποστέλλει τοὺς θεριστάς Του ὅπως συνάξωσι τὸν «σίτον» Του — πάντα κόκκον ἐξ αὐτοῦ — εἰς τὴν ἀποθήκην Του, καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι εὗρίσκει τοὺς κόκκους τούτους τοῦ ἀληθοῦς «σίτου» οὐχὶ πάντας ἐν τῷ δόγματι τῶν Μαθητῶν καὶ Βαπτιστῶν, ἀλλ' ἐπίσης μετὰ τῶν Πρεσβυτεριανῶν, Μεθοδιστῶν, Ἐπισκοπελιανῶν, Λουθηρανῶν, Κογκρεγκασιοναλιστῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν, καὶ ἄλλων. Εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ το ὅτι τὸ ἄγγελμα ἐξαπεστάλη εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἀπανταχοῦ τῆς Βαβυλῶνος. «Ἐπεσεν, ἔπεσε, Βαβυλὼν ἡ Μεγάλῃ [ἡ Θεία καταδίκη ἐξεδόθη κατὰ τῶν συστημάτων της, ἀπερφθῆσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου] Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ Λαός μου, διὰ νὰ μὴ συγκοινωνήσητε εἰς τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς, καὶ νὰ μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς». — Ἀποκ. ιη' 2,4.

Τούτου ἀληθοῦς ὄντος, εἶναι πασίδηλον ὅτι οἱ Βαπτισταὶ καὶ οἱ Μαθηταί, ὡς καὶ ἄλλοι, διέπραξαν πολὺ σοβαρὰ λάθη ἀναφορικῶς πρὸς τὸ τί εἶναι τὸ βάπτισμα, καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὰς εὐλογίας καὶ προνόμια τὰ ὁποῖα παρέχει. Ἀνεσκοπήσαμεν συντόμως ὁλόκληρον τὴν κατάστασιν μέχρι τοῦ παρόντος καιροῦ,

πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως καταστῇ εἰς πνάτας γνωστόν, ὅτι ὑπάρχει τι τὸ ριζικῶς ἐσφαλμένον σχετικῶς πρὸς πάσας τὰς σήμερον ἐπικρατούσας διαφόρους θεωρίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ βαπτίσματος, καὶ ὅπως πάντες ἡμεῖς ὡς ἐκ τούτου παρασκευασθῶμεν καλλίτερον ὅπως, μετὰ σεβασμοῦ καὶ προσευχῆς, ἀφίνοντες ὀπίσω πάσας τὰς ἀνθρωπίνους παραδόσεις καὶ θεωρίας, ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῶν ἐμπνευσμένων Ἀποστόλων Του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅστις ὁμολογούμενως εἶναι ἡ μονη σπουδαία — ἡ Θεία διάταξις. Μόνον ἀφ' οὗ ἴδωμεν καθαρῶς τὴν σύγχυσιν, τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς πάσας τὰς διαφόρους δοξασίας τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, εἴμεθα ὁλοκλήρως προπαρασκευασμένοι ὅπως ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀπλότητα τοῦ Θείου ἀγγέλματος ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ.

Ἡ Ἰουδαϊκὴ τελετουργία περιεῖχε διαφόρους διατυπώσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὸν καθαρισμὸν ἀγγείων, τὰς πλύσεις καὶ τὸν καθαρισμὸν ἀκαθάρτων προσώπων, κλπ., ἀλλ' οὐδὲν διελάμβανεν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βάπτισμα (κατάδυσιν), ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος. Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο μόνον διὰ τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες ἤδη ἀνεγνωρίζοντο ὡς τυπικῶς καθαροὶ διὰ τῶν περὶ ἁμαρτίας προσφορῶν τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἑξιλασμοῦ. Εἰς τούτους τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἐσήμαινε μετάνοιαν ἀπὸ ἀνεγνωρισμένων ἁμαρτιῶν, παραβάσεων τῆς τοῦ Νόμου Διαθήκης, καὶ τυπικὸν καθαρισμὸν ἀπὸ τούτων — ἐπιστροφὴν τῆς καρδίας ἢ ἐπιθυμίας εἰς κατάστασιν δικαιοσύνης. Οἱ οὕτω μετανοοῦντες ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ συμβολικῶς καθαριζόμενοι ἢ πλυνόμενοι Ἰουδαῖοι, ἐθεωροῦντο ὡς ἀποκαθιστάμενοι εἰς κατάστασιν ἁρμονίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἀπελάμβανον ὑπὸ τὴν τοῦ Νόμου Διαθήκην των. Τὸ ὀπισθεν τοῦ κηρύγματος καὶ βαπτίσματος τοῦ Ἰωάννου ἐλατήριον ἦτο ἡ ἐτοιμασία τοῦ λαοῦ διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Μεσσίας, τὴν ὁποίαν τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου διεκήρυττεν ὡς ἐγγίζουσας καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην ὁ λαὸς νὰ εὗρίσκηται εἰς κατάστασιν ἐτοιμότητος καρδίας ἐὰν ἤθελον νὰ λάβωσι κατάλληλον εὐλογίαν. Ἐκαστος Ἰουδαῖος ὑπὸ τὴν Διαθήκην τοῦ Νόμου ἐθεωρεῖτο μέλος τοῦ οἴκου τοῦ Μωϋσέως. «Πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσθησαν, ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ». (Α' Κορινθ. ι' 2). Ὁ οἶκος τοῦ Μωϋσέως ἦτο οἶκος δούλων, ὡς εἶναι γεγραμμένον «Μωϋσῆς μὲν πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὡς θεράπων». (Ἑβρ. γ' 5). Ὑπὸ τὴν Θείαν διάταξιν, πᾶς ὅστις θὰ ἦτο πιστὸς ὡς μέλος τοῦ τυπικοῦ Ἰσραὴλ ἢ τοῦ οἴκου τῶν δούλων ὑπὸ τὸν

Μωϋσῆν, τὸν Μεσίτην τῆς τυπικῆς Διαθήκης ἢ Διαθήκης τοῦ Νόμου, θὰ εὕρισκετο οὗτος ἕτοιμος κατὰ τὴν καρδίαν, ὥστε ὅταν ὁ ἀντιτυπικὸς Μωϋσῆς, ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστὸς, θὰ ἐφανερώνητο θὰ ἦσαν οὕτω ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσιν αὐτόν, ὡς ἀντιτυπικὸν Μωϋσῆν. Ὡς δὲ ἐβαπτίζοντο εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ, ἢ ἀποδοχῇ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως, ἤθελεν ἐμφαίνειν ὅτι οὗτοι ἦσαν ἐν Χριστῷ, ὡς μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὑπ' Αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καὶ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ταυτίσεώς των, διάκονοι τῆς Νέας Διαθήκης, τῆς ὁποίας ὁ τέλειος δεδοξασμένος Χριστὸς, Κεφαλὴ καὶ Σῶμα θέλει εἶσθαι ὁ Μεσίτης».

Συνεπῶς ὁ Ἰωάννης δὲν ἐβάπτισε τοὺς πιστοὺς του εἰς Χριστόν, ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς μετάνοιαν, φέρων αὐτοὺς πάλιν εἰς κατάστασιν ἁρμονίας μετὰ τὸν Μωϋσῆν, κλπ. ἐν τῇ ὁποίᾳ καταστάσει, ὡς φυσικοὶ κλάδοι τῆς ἐλαίας (Ρωμ. ια' 16-21), δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην ἐγκεντριμοῦ εἰς τὸν Χριστόν, διότι δι' αὐτοὺς ὁ Χριστὸς θὰ ἐλάμβανε τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως, ὅστις τότε ἀπλῶς ὑπετύπου τὸν Χριστόν. Ἄς ἔχωμεν δ' ὑπ' ὄψιν ὅτι τοῦτο ἐκαλεῖτο «βάπτισμα Ἰωάννου», καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦτο πρὸς μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ «ἀπόλουσιν ἁμαρτίας» καὶ δὲν ἦτο ἐφαρμόσιμον εἰς ἄλλους ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων — διότι οἱ ἐθνικοὶ, μὴ βεβαπτισμένοι εἰς τὸν Μωϋσῆν, καὶ οὐδέποτε ὑπάρξαντες ἐκ τοῦ τυπικοῦ οἴκου τῶν δούλων, δὲν ἠδύναντο διὰ μετανοίας ἐξ ἁμαρτίας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς κατάστασιν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε κατεῖχον. Οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστόν Ἑθνικοὶ ἔπρεπεν, ὅθεν, νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν υἱῶν κατὰ διάφορόν τινα τρόπον. Οὗτοι, ὡς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, ἦσαν κλάδοι ἀγριελαίας, «ἐκ φύσεως τέκνα ὀργῆς» ξένοι, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ. Οὐδεμία ποσότης μετανοίας καὶ ἠθικῆς ἀναμορφώσεως θὰ ἔκαμνε τοὺς ξένους καὶ ἀλλοτρίους τούτους μέλη τοῦ τυπικοῦ οἴκου τῶν δούλων, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον θὰ ἤρχετο τὸ προνόμιον τῆς μεταβάσεως διὰ πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, ἐκ τοῦ οἴκου τῶν δούλων εἰς τὸν ἀντιτυπικὸν οἶκον τῶν υἱῶν. Ἐὰν ἄλλοι θὰ ἤθελον νὰ γίνωσι κλάδοι (ἐν τῇ ἐλαίᾳ), τῆς ὁποίας ρίζα ἦτο ἡ Ἀβρααμιαία Διαθήκη (Γαλ. γ' 16,29), ἔπρεπε νὰ ἐγκεντριθῶσιν εἰς τὰς ἀφειθείσας κενὰς θέσεις διὰ τῆς ἀποκόψεως τῶν «φυσικῶν κλάδων» τῆς ἀρχικῆς ἐλαίας — τοῦ οἴκου τῶν δούλων, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι δὲν εὕρισκοντο ἐν τῇ δεούσῃ καταστάσει νὰ δεχθῶσι τὸν Μεσσίαν, καὶ οἵτινες, ἐπομένως δὲν ἠδύναντο, νὰ γίνωσι δεκτοὶ ὑπ' αὐτοῦ ὡς μέλη τοῦ οἴκου Ἰου, τοῦ οἴκου τῶν υἱῶν.

«Εἰς τὰ ἴδια [τὸν λαὸν Του Ἰσραήλ] ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι, [ὡς λαὸς] αὐτόν οὐ παρέλαβον ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν [προνόμιον] τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς

οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν», — καὶ οἵτινες οὕτως ἔγειναν μέλη τῆς νέας κτίσεως — πνευματικῶς. — Ἰωάννου α' 11,12.

Ὁ τυπικὸς Ἰσραὴλ ἐγκατέλιπε τὴν Αἴγυπτον (ἥτις ἐσυμβόλιζε τὸν κόσμον) ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μωϋσέως· καὶ ὅταν ἦλθον εἰς τὴν μεγάλην δοκιμασίαν ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ἥτις θὰ ἐσήμαινε τὴν καταστροφὴν των, ἐὰν δὲν ἐπενέβαιναν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Μωϋσέως, ὅλοι τυπικῶς ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ — ἡ θάλασσα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ ἡ νεφέλη ἄνωθεν αὐτῶν — καὶ ἔγειναν οἶκος του, ἀντιπροσωπυόμενοι ὑπ' αὐτοῦ ὡς κεφαλῆς των. Ἀνέβησαν δὲ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Μωϋσῆν, δεδουλευμένοι δι' ὑποσχέσεως νὰ ἀκολουθήσωσι καὶ ὑπακούσωσιν εἰς αὐτόν. Ἐπὶ πλεον ἐδεσμεύθησαν εἰς αὐτόν ὡς Μεσίτην τῆς τοῦ Νόμου Διαθήκης τῆς δοθείσης εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ ἅπασαι αἱ ἐλπίδες των περιεκλείοντο εἰς αὐτόν, ὅστις διεκήρυξεν ὅτι—«Προφήτην ὑμῖς ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθαι». (Δευτ. ιη' 15-18. Πράξ. γ' 22). Εἰς πάντα «ἀληθῇ Ἰσραηλίτην», οὕτως καθιερωμένον καὶ προσηλωμένον εἰς τὸν Μωϋσῆν, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου, καὶ μὲ πάσας τὰς περὶ ζωῆς ἐλπίδας των ἐστηριγμένας ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἦτο εἰμὴ μικρὰ μεταθεσις τὸ νὰ δεχθῶσι τὸν Χριστόν ἀντ' αὐτοῦ καὶ ὡς ἀντίτυπόν του· καὶ νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι πᾶσαι αἱ ὑπὸ τὸν νόμον ὑποχρεώσεις των εἰς τὸν Μωϋσῆν, μετεφέρθησαν ἤδη κατὰ Θεῖαν διάταξιν εἰς τὸν Χριστόν τὸν ἐγγυητὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον νὰ ὑπηρετήσωσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔθνη τὸ ζήτημα διέφερε τελείως, καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν παραδοχὴ τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐσήμαινε δεόντως πᾶν ὅ,τι συνεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς τὸν Μωϋσῆν καὶ ἀκολούθως μετεφέρθη εἰς τὸν Χριστόν. Δὲν πρέπει ὅθεν νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ, τὸ νὰ εὕρωμεν τὰς Γραφὰς διδασκούσας πολὺ εὐρυτέραν καὶ βαθυτέραν σημασίαν ὡς πρὸς τὸ βάπτισμα, ὡς τοῦτο ἐφηρμοζέτο εἰς τοὺς μὴ ὄντας Ἰουδαίους πιστούς, καὶ μὴ ὄντας ὑπὸ τὸν Νόμον, μὴ ὄντας ἐν τῷ Μωϋσῇ, καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ μεταφερθέντας ἐκ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸν Χριστόν. Εἰς τούτους τὸ βάπτισμα ἐσήμαινε πᾶσαν τὴν ριζικὴν μεταβολήν, ἥτις περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Ρωμ. ια'.) διὰ τῆς ἐγκεντρίσεως τῶν κλάδων τῆς ἀγριελαίας εἰς τὴν καλλιελαίαν. Τοῦτο ἐσήμαινε μεταμόρφωσιν.

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

«Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὁδοὶ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάθημεν οὖν αὐτῷ

διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡς περ ἡγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν· εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐδόμεθα.

— Ρωμ. στ'. 3-5.

Ἡμεῖς, οἱ ὄντες ἐκ φύσεως Ἑθνικοί, δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν καλλίτερον, εἰμὴ νὰ δεχθῶμεν αὐτὴν ταύτην τὴν ἐντελῆ ἐξηγήσιν τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος, τὴν ἀπευθυνθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τοὺς ἐν τῇ Ρώμῃ πιστοὺς — τῶν ὁποίων πολλοί, ἐὰν οὐχὶ πάντες, ὑπῆρξαν ἐθνικοί, «τέκνα ὀργῆς». Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐδάφια ὁ Ἀπόστολος πραγματεύεται τελείως καὶ κατὰ βάθος τὸ περὶ βαπτίσματος ζήτημα, ὡς τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς ἡμᾶς. Τὰ ἐδάφια ταῦτα γενικῶς εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἀπόδειξιν πασῶν τῶν διαφόρων διδασκαλιῶν περὶ τοῦ βαπτίσματος, ἀλλ' εἰδικῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, οἵτινες ἀναγνωρίζουσι τὸ βάπτισμα ὡς σημαῖνον κατὰ δύσιν ἐν ὕδατι. Ἄς σημειωθῇ καθαρῶς ὅμως, ὅτι ὁ Ἀπόστολος δὲν κάμνει οὐδόλως λόγον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα. Τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα εἶναι ἀπλῶς σύμβολον, ἢ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος· καὶ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰ ἐν λόγῳ χωρία ἐξηγεῖ, ἀπὸ διαφορῶν ἀποψέων, τὸ ἀληθές, τὸ οὐσιῶδες βάπτισμα, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῇ μέλος τοῦ σώματος, ἢ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐνῷ πάντες οἱ λαβόντες τοῦτο τὸ βάπτισμα, οἰουδήποτε ὀνόματος ἢ χώρας, χρώματος ἢ φύλου καὶ ἂν εἶναι, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μέλη τῆς Νέας Κτίσεως.

Ὁ Ἀπόστολος ἀπευθύνεται πρὸς ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἤδη μέλη τοῦ Χριστοῦ λέγων· «Ἡ ἀγνοεῖτε ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν» — σταματῶμεν ἐνταῦθα ὅπως σημειώσωμεν ὅτι δὲν λέγει, ὅσοι ἐρραντίσθημεν δι' ὕδατος, οὔτε ὅσοι κατεδύθημεν ἐν ὕδατι, ἀλλὰ ὅσοι ἐβαπτίσθημεν [κατεδύθημεν] εἰς Χριστόν». Τὶ ἐννοεῖ τὸ νὰ καταδυθῇ τις εἰς Χριστόν; Βεβαίως καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς συλλογισμόν τὸν ὁποῖον διατυποῖ εἰς Α' Κορινθ. ιβ' 27. «Ὑμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη κατὰ μέρος». Τίνι τρόπῳ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Ἀπόστολος ἀποκρίνεται ὅτι ἐβαπτίσθημεν εἰς αὐτὸ, καὶ ὡς ἐκ τούτου θεωρούμεθα ἤδη ὡς μέλη τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μέλη ὑπ' Αὐτόν ὡς Κεφαλὴν ἡμῶν, μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι τὸ Σῶμα αὐτοῦ».

Ἄλλ, ἃς ἐξετάσωμεν ἰδιαιτέρως ὑποκίαν ἦτο ἡ μέθοδος δι' ἧς ἀφίχθημεν εἰς κατάστασιν μελῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὁ Ἀπόστολος ἀποκρίνεται εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην διὰ τῆς ἐπομένης δηλώσεως «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν» οὐδεὶς λόγος καὶ ἐνταῦθα περὶ τοῦ ὅτι ἐβαπτίσθημεν εἰς αὐτόν, βαπτισθέντες διὰ τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος.

Ὁχι, ὄχι! Πόσον φανερὸν εἶναι ὅτι, ἐὰν ἐβαπτίζομεθα χιλιάκις ἐν ὕδατι, δὲν θὰ μᾶς ἔφερε τοῦτο εἰς κατάστασιν μέλους ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ! Ἀλλὰ δεχόμενοι τὴν δῆλωσιν τοῦ Ἀποστόλου, κατανοοῦμεν ὅτι ἡ ἔνωσίς μας μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ θέσις ἡμῶν ὡς μελῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα ἐν οὐρανοῖς, χρονολογεῖται ἀφ' ὅτου ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἀλλὰ πότε καὶ πῶς ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου; Ἀποκρινόμεθα ὅτι τὸ βάπτισμα τοῦτο εἰς τὸν θάνατον μετὰ τοῦ Κυρίου ἡ κατάκλυσις ἡμῶν αὕτη, ἡ ἡ ταφή ἡμῶν, τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ἥτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπ' αὐτοῦ συσσωμάτωσιν ἡμῶν ὡς μελῶν τοῦ σώματός του, ὡς Νέων Κτισμάτων, ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκάμαμεν τὴν πλήρη παράδοσιν τῆς θελήσεως ἡμῶν εἰς Αὐτόν—καθιερώσαντες τὸ πᾶν ἡμῶν, ὅπως ἀκολουθήσωμεν καὶ ὑπακούσωμεν Αὐτὸν μέχρι θανάτου.

Ἡ θέλησις ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρον τὸ ἄτομον, καὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει. Ἡ θέλησις ἔχει τὴν κυβέρνησιν τοῦ σώματος, τῶν χειρῶν, ποδῶν, ὀφθαλμῶν, στόματος καὶ ἐγκεφάλου. Ἐχει ἐπίσης τὴν κυβέρνησιν τῶν χρημάτων, τῶν τραπεζιτικῶν λογαριασμῶν, τῆς κτηματικῆς περιουσίας. Κυβεργᾷ τὸν καιρὸν ἡμῶν, τὰ προσόντα ἡμῶν, τὴν ἐπιρροήν ἡμῶν. Οὐδὲν πολύτιμον ἔχομεν τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκεται ἀρκούντως ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τῆς θελήσεως. Ὅθεν ὅταν παραδίδωμεν τὴν θέλησιν ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον ἢ, καθὼς αἱ Γραφαὶ παριστῶσιν ἐνίοτε ταύτην, «τὰς καρδίας» ἡμῶν, δίδομεν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἔχομεν, καὶ αὕτη ἡ ταφή τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν θελήσεως εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θάνατος ἡμῶν ὡς ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. «Ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». (Κολ. γ' 3). Ὁ θάνατος οὗτος, ἡ ταφή αὕτη, εἶναι τὸ βάπτισμα ἡμῶν εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ. Εἰς τὸ ἕξης, ἀπὸ τῆς Θείας ἀπόψεως, ὀφείλομεν νὰ μὴ λογίζωμεν ἑαυτοὺς ὡς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις, ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐκ τῆς γῆς, γηίνους, καὶ ὡς ἔχοντας γηίνους σκοπούς, ἐλπίδας καὶ φροντίδας, ἀλλ' ὡς νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡ στιγμή τῆς ταφῆς ταύτης ἢ καταδύσως τῶν θελήσεων ἡμῶν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν εἰς νέαν ζωὴν — εἰς νέαν φύσιν. Ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν καθιέρωσε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν του μέχρι θανάτου ὅπως κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρός, ἐν τούτοις δὲν ἔμεινεν ἐν τῷ θανάτῳ, ἀλλ' ἀνέστη ἐκ νεκρῶν εἰς νέαν φύσιν, οὕτως ἡμεῖς αἵτινες τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ καθιερώσει «**δυναποθνήσκομεν μετ' αὐτοῦ**» μετέχοντες τῆς καθιερώσεως αὐτοῦ, δὲν ἐγκαταλείπομεθα εἰς κατάστασιν θανάτου, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἀναστῶμεν διὰ τῆς πίστεως εἰς πραγματοποίησιν τῆς συγγενείας ἡμῶν πρὸς

τὸν Κύριον ὡς Νέα Κτίσματα. Οὕτως ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει «Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστε ἐν σαρκί ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν». (Ρωμ. η' 9). Διὰ τὸν κόσμον ὅλον τοῦτο εἶναι «κεκρυμμένον μυστήριον». (*)

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου δὲν ἐκτιμῶσι τὴν διὰ πίστεως διακίωσιν ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ θεωροῦσιν ἡμᾶς ὡς ἄλλους ἀνθρώπους, οἵτινες εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν. Ὁμοίως, δὲν βλέπουσιν τὴν λόγον διατὶ νὰ θυσιάζωμεν ἢ καθιερωμένους τὰς θελήσεις ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον — νὰ ἀποθνήσκωμεν ὡς ἀνθρώποινα ὑπάρξεις, ὅπως συμμετέχωμεν μετ' αὐτοῦ ὡς Νέα Κτίσματα. Οὔτε βλέπουσιν τὴν καθιέρωσιν ἡμῶν καὶ τὴν παραδοχὴν ταύτης, οὔτε ἐκτιμῶσι τὴν εἰκονικὴν ἀνάστασιν ἡμῶν εἰς νέαν ζωὴν, νέας ἐλπίδας, νέας φιλοδοξίας, νέαν συγγένειαν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύομεν, ὅτι δύνανται πράγματι νὰ βλέπωσι καρποφορίαν τινὰ ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ᾔηται τοιαύτη καρποφορία ὥστε νὰ φαίνεται εἰς αὐτοὺς καλή, ἢ φρόνιμος, ἢ ἐπωφελὴς ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις. «Ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς [ὡς Νέα Κτίσματα], ὅτι οὐκ ἔγνω Αὐτόν». — Α' Ἰωάν. γ' 11.

Εἰς πάντα ταῦτα οἱ πιστοὶ ἀκολουθοῦσι μόνον τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ — σηκώνοντες τὸν σταυρὸν αὐτὸν ὅπως ἀκολουθήσωσιν αὐτόν, ὅστις ὢν ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, καὶ κεχωρισμένος τοῦ γένους τῶν ἁμαρτωλῶν, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ περιμένη θυσίαν τινὰ ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, διότι «ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνω» — ἀλλ' ἀμέσως ἅμα ἔφθασεν εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν κατὰ τὸν Νόμον (τριάκοντα ἐτῶν) ἔσπευσε νὰ κάμῃ ἐντελῇ καθιέρωσιν ἑαυτοῦ πλήρη θυσίαν πάντων τῶν γηϊνῶν Αὐτοῦ συμφερόντων, ἐλπίδων, φιλοδοξιῶν καὶ ἐπιθυμιῶν — ὅπως δυνηθῇ νὰ κάμῃ μόνον τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Ἡ γλῶσσα τῆς καρδίας Του, καθὼς ἦλθεν εἰς τὸν Ἰωάννην ἐν τῷ Ἰορδάνῃ προελέχθη προφητικῶς: «Ἴδου ἤκω — ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ — τοῦ ποιῆσαι ὁ Θεὸς τὸ θέλημά Σου. Χαίρω Θεέ μου νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου· καὶ ὁ Νόμος σου εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας μου». (Ψαλμ μ' 7,8. "Εβρ. ι' 7.) Ὁ Κύριος ἡμῶν καθιερωὺν ἑαυτὸν οὕτως εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, κατενόει ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν βάπτισμά του ἐσυμβόλιζε τὴν παράδοσιν τῆς γηϊνῆς ζωῆς καὶ φύσεώς του, ἥδη καταδυσθείσης, ἢ ταφείσης ἐν τῷ θελήματι τοῦ Πατρὸς — μάλιστα μέχρι θανάτου. Ἡ ἐν ὕδατι κατάδυσίς του ἦτο ἀπλῶς συμβολικὴ ἀναπαράστασις τοῦ βαπτίσματος, ἢ τῆς ταφῆς τοῦ θλήματός του, ἥτις προηγῆθη τούτου. Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὸ βάπτισμα αὐτοῦ ἦτο πλήρες σημασίας εἰς αὐτόν, μ' ὅλον ὅτι οὐχὶ καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις μεγάλως ἠπόρει ὅτι ὁ μὴ «γνούς

(*) Τόμος Α' Κεφάλαιον Ε'.

ἁμαρτίαν» ἤθελε νὰ βαπτισθῇ, ἐνῷ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο βάπτισμα διὰ μόνον τοὺς παραβάτας κατὰ τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου — εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Οὐδείς ἐκτὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ἠννόησε τελείως, διατὶ οὕτως ἔπρεπεν εἰς αὐτόν ὅπως ἐκπληρώσῃ πᾶσαν δικαιοσύνην. Οὐδείς ἐκτὸς αὐτοῦ κατενόει ὅτι ἐνῷ μία τοιαύτη κατάδυσις (εἰκονικὸς καθαρισμὸς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν) δὲν ἦτο ἀναγκαία δι' αὐτόν, ὡς ἐὰν ἦτο ἁμαρτωλὸς, ἐν τούτοις ἔπρεπεν αὐτός, ὅστις ἦτο ἡ μέλλουσα κεφαλὴ τοῦ μέλλοντος σώματος, νὰ θέσῃ παράδειγμα δι' ἑαυτοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο κατάλληλον ὡς μάθημα πλήρες σημασίας δι' ὅλους τοὺς ἀκολουθούς του. — οὐχὶ μόνον εἰς τὰ μέλη τοῦ «σώματος» ἅτινα ἦσαν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μέλη ἐκεῖνα ἐπίσης τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη ξένα καὶ ἀλλότρια. Ἐπρεπεν αὐτὸς νὰ συμβολίσῃ τὴν πλήρη καθιέρωσιν τῆς θελήσεως αὐτοῦ καὶ παντὸς ὅ,τι εἶχεν, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου, ὅπως ἡμεῖς, ἐρχόμενοι ἔπειτα, δυνηθῶμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ.

Τὸ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἔλαβε τὴν ἐν ὕδατι κατάδυσιν διὰ χειρὸς τοῦ Ἰωάννου ὡς τὴν ἀληθῆ πνευματικὴν κατάδυσιν, ἀλλὰ ὡς εἰκόνα ταύτης, τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῇ εὐκόλως. Πρὸς ἀπόδειξιν σημειώσατε τοὺς λόγους του κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ τελευταίου Δείπνου του. «Βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι καὶ πῶς συνέχομαι ἕως ὅτου τελεσθῇ». (Λουκ. ιβ' 50). Ἐνταῦθα ὁ Κύριος ἡμῶν δεικνύει ὅτι τὸ βάπτισμά του δὲν ἦτο τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα, ἀλλὰ τὸ τοῦ θανάτου βάπτισμα. — Βάπτισμα εἰς τὸν θάνατον, ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὴν Θεῖαν διάταξιν — ὡς ἀπολυτρωτικὴ τιμὴ, ἢ προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

Ἀφ' οὗ δὲ καθιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τοῦτο τὸ βάπτισμα τοῦ θανάτου ὅσον ἦτο δυνατόν ἐνωρίτερον, ὅταν ἔφθασεν εἰς τριάκοντα ἔτων ἡλικίαν, καὶ ἀφ' οὗ κατὰ τὰ τρία ἔτη καὶ ἡμισυ τῆς διακονίας του ἐξετέλεσεν ἐπιμελῶς τοὺς ὅρους τῆς καθιερώσεώς του ταύτης—«ἀποθνήσκων καθ' ἡμέραν», ἐκχέων τὴν ψυχὴν του μέχρι θανάτου — καταναλίσκων τὴν ζωὴν του, τὴν ἐνέργειάν του, τὴν δυνάμιν του, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θελήματος τοῦ Πατρὸς, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀκολουθῶν του, καὶ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του, ἐπὶ τέλους δὲ κατανοῶν ἑαυτὸν εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ τέλους τοῦ βαπτίσματος τοῦ θανάτου, ὅτε ἤθελε τελείως συντελεσθῇ τοῦτο, καὶ αἰσθανόμενος τὰ βάρη, τὰς δοκιμασίας, τὰς δυσκολίας, περισσότερον καὶ περισσότερον βαρυτέρας ἐκάστην στιγμὴν, καὶ μὴ ἔχων οὐδένα τὸν συμπαθοῦντα, διότι — «Οὐδείς ἐκ τῶν λαῶν ἦτο μετ' αὐτοῦ» — οὐδένα τὸν ἐννοοῦντα τὰς περιστάσεις καὶ συνθήκας, καὶ ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ μετᾶσχη τῆς θλίψεώς του διὰ τῆς προσφορᾶς συμπαθείας, ἐνθαρρύνσεως ἢ παρηγορίας — τότε, ποθῶν τὸ τέλος τῆς